

Sygn. akt III AUa 1367/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marek Borkiewicz
Sędziowie:	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer (spr.) SSA Ewa Cyran
Protokolant:	starszy inspektor sądowy Dorota Cieślik

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2013 r. w Poznaniu

sprawy z odwołania (...) **Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

przy udziale zainteresowanego G. D.

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji odwołującego (...)Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w P.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu

z dnia 14 września 2012 r. sygn. akt VIII U 1306/12

- o d d a l a apelację;
- zasadza od odwołującego na rzecz pozwanego kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 lutego 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. stwierdził, że przychód osiągnięty przez G. D. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w P. na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne wynosi: za 05/2010 kwotę 1871,21zł (zdrowotne-1614,67zł), za 06/2011-kwotę 2056,21zł (zdrowotne-1774,30zł).

W decyzji została uwzględniona kwota 1200zł wypłacona w maju 2010r. oraz kwota 1385zł wypłacona w czerwcu 2011r. z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w formie dofinansowania do wypoczynku.

Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł (...) Inspektor Nadzoru Budowlanego w P. wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania administracyjnego z uwagi na jego bezprzedmiotowość, a w razie nieuwzględnienia odwołania, o uchylenie decyzji w całości i orzeczenie, że G. D. z tytułu zatrudnienia u płatnika składek osiągnął przychód 1342,42zł.

Pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od odwołującego kosztów postępowania.

Postanowieniem z dnia 31 lipca 2012r. wezwano do udziału w postępowaniu w charakterze zainteresowanego G. D..

Wyrokiem z dnia 14 września 2012r. Sąd Okręgowy VIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie oraz zasądził od odwołującego na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w P. kwotę 60zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wyroku Sąd powołał się na następujące ustalenia i rozważania:

G. D. jest pracownikiem (...)Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w P. i jest uprawniony do korzystania ze świadczeń z zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Wynagrodzenie zasadnicze G. D. w 2010 i 2011 roku kształtowało się na poziomie poniżej 3.000zł miesięcznie.

W 2010 i 2011 roku G. D. wystąpił do pracodawcy z wnioskiem o przyznanie dopłaty na częściowe pokrycie kosztów wypoczynku urlopowego i w związku ze złożonym wnioskiem uzyskał we wrześniu 2010r.(w rzeczywistości wypłata nastąpiła w maj2010r.) dopłatę w wysokości 1200zł, a w czerwcu2011r. w wysokości 1385zł brutto, od których to dopłat pracodawca odprowadził zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych.

Przychód G. D. we wrześniu 2010r. (poprawnie w maju 2010r.) i czerwcu 2011r. stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, bez uwzględnienia kwoty związanej z uzyskaniem dopłaty do wypoczynku wyniósł po 671,21zł, na ubezpieczenie zdrowotne 579,19zł.

W W. Inspektoracie Nadzoru Budowlanego w P. został w dniu 14 lutego 2008r. wprowadzony Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, który w §5 wśród celów, na które przeznaczają się środki Funduszu wymienia w punkcie 3 indywidualne świadczenia dla pracowników z przeznaczeniem na częściowe pokrycie kosztów związanych z różną formą wypoczynku urlopowego. Zgodnie z §6 ust.3 Regulaminu osoba składająca wniosek o dopłatę jest zobowiązana wiarygodnie go uzasadnić i podać rzetelnie wyliczony dochód na osobę w rodzinie. Do dnia 13 kwietnia 2009r. zgodnie z §7 ust.1 Regulaminu podstawą do przyznania osobie uprawnionej indywidualnego świadczenia związanego z wypoczynkiem był wniosek z oświadczeniem o wysokości dochodu miesięcznego brutto w rodzinie złożony przed dniem 15 maja danego roku. Zgodnie z §7 ust.2 wysokość dopłaty z Funduszu do świadczenia związanego z wypoczynkiem przeznaczonego do wykorzystania przez osobę uprawnioną w danym roku jest uzależniona od sytuacji materialnej, rodzinnej i życiowej oraz od środków Funduszu przeznaczonych na ten cel w rocznym planie rzeczowo-finansowym.

Od 14 kwietnia 2009r. powyższe zapisy zostały zmienione w ten sposób, że podstawą do przyznania osobie uprawnionej indywidualnego świadczenia związanego z wypoczynkiem jest złożenie wniosku o wykorzystaniu wymaganej ilości urlopu wypoczynkowego, potwierdzonego przez Wydział Kadrowo-Organizacyjny, a wysokość dofinansowania jest uzależniona od wynagrodzenia zasadniczego pracownika i ustalana w każdym roku finansowym.

Wysokość dofinansowania z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych do świadczeń związanych z wypoczynkiem została na rok 2010 określona przez(...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w ten sposób, że: osoby osiągające wynagrodzenie zasadnicze do 3.000zł uzyskiwały dofinansowanie w wysokości 1200zł, a osoby osiągające wynagrodzenie zasadnicze od 3.000zł do 3.500zł uzyskiwały dofinansowanie w wysokości 850zł, osoby osiągające wynagrodzenie zasadnicze powyżej 3.500zł uzyskiwały dofinansowanie w wysokości 600zł. Odpowiednio w 2011r. kwoty te wyniosły: 1385zł, 1010zł, 750zł.

Przy rozpoznawaniu wniosków o dopłatę do wypoczynku w 2010r. i 2011r. i określaniu wysokości tej dopłaty uwzględniano w (...)Inspektoracie Nadzoru Budowlanego w P. wyłącznie wysokość wynagrodzenia zasadniczego wnioskującego pracownika.

Odnosząc się do zarzutów odwołania Sąd Okręgowy przytaczając treść art. 68 ust.1 i art. 83 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009r.nr 205 poz. 1585) stwierdził, że pozwany miał prawo do dokonania analizy prawidłowości wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Tylko bowiem przyznanie takiego uprawnienia pozwanemu umożliwia mu prawidłową realizację przepisów z zakresu ubezpieczeń społecznych, do czego jest zobowiązany na mocy art. 68 ust.1 pkt 1 ustawy. W przeciwnym razie kontrola prawidłowości ustalania wysokości składek byłaby iluzoryczna, bowiem organ rentowy mógłby jedynie ustalać, czy określone środki zostały wypłacone z odrębnego rachunku bankowego przeznaczonego na środki zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Nie mają również znaczenia zarzuty co do naruszenia przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, gdyż postępowanie sądowe, w tym w sprawach z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych, skupia się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a kwestia wad administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego, pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania. Pozwany miał zatem prawo dokonać analizy prawidłowości wydatkowania przez odwołującego środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Analizując, czy kwoty w wysokości 1200zł i 1385zł przypisane zainteresowanemu G. D. jako przychód stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenia zdrowotne Sąd przytoczył treść art. 18 ust.1 oraz art. 20 ust.1, art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a także art. 12 ust.1 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2012r. poz.361) i art.80 ust.1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008r. nr 164 poz.1027).

Uznając za niesporne, że powyższe kwoty stanowią przychód w rozumieniu art.4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, Sąd przytoczył treść §2 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. nr161poz.1106), który zawiera zamknięty katalog wyłączeń określonych przychodów z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

W pkt 19 wskazano, że nie stanowią podstawy wymiaru składek świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Zgodnie z art.8 ust.1 ustawy z dnia 4 marca 1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz.U. z 2012 poz.592) przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

Odwołujący wypłacając w 2010r. i 2011r. z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych swoim pracownikom, w tym zainteresowanemu, kwoty na częściowe pokrycie kosztów wypoczynku, nie uczynił zadość wymogom stawianym w tym przepisie. Uzależnienie wysokości dopłaty do wypoczynku wyłącznie od wynagrodzenia zasadniczego osiąganego przez pracownika w Inspektoracie w żadnym stopniu nie oznacza uwzględnienia łącznie, czego wymaga ustawa, jego sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej. Odwołujący nie analizował bowiem i nie uwzględniał ilości osób w gospodarstwie domowym uprawnionego, ilości osób na utrzymaniu, wielkość majątku, dodatkowych dochodów ani dochodów pozostałych członków rodziny.

Dokonując analizy orzecznictwa sądów Sąd Okręgowy podkreślił, że dokonanie wypłaty świadczenia urlopowego niezgodnie z przepisami ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych uniemożliwia uznanie takich wydatków za koszty uzyskania przychodu, co potwierdza prawidłowość zaskarżonej decyzji.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98§1 k.p.c. w zw. z §2 ust. 1 i 2, §3 ust.1 oraz§11 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od wyroku złożył płatnik składek zarzucając zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez: błędną wykładnię polegającą na mylnym rozumieniu treści:

1. art. 8 ust. W zw. z art.2 pkt 1 ustawy z dnia 4 marca 1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych poprzez uznanie, że dofinansowanie do urlopu wypoczynkowego z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych jest ulgowym świadczeniem uzależnionym od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu,

2. art.8 ust.2 w zw. z art. 2 pkt 1 ustawy o ZFŚS poprzez nie uznanie, że dofinansowanie do urlopu wypoczynkowego z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych podlega regulacji przepisu art.8 ust.2 ustawy o ZFŚS i w konsekwencji nie uznanie, że nie jest ulgowym świadczeniem uzależnionym od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu, a więc nie uznanie, że jest świadczeniem uzależnionym od wynagrodzenia otrzymywanego od pracodawcy, wg zasad ustalonych w regulaminie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych;

3. §2 pkt19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (Dz.U. nr 161poz.1106) poprzez uznanie, że dofinansowanie do urlopu wypoczynkowego, będące świadczeniem finansowanym ze środków przeznaczonych na cel socjalne z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych jest przychodem zaliczanym do podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe;

4. art. 81 ust.1 i ust.6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z2008r. nr 164 poz. 1027) poprzez zaliczenie dofinansowania do urlopu wypoczynkowego z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia i nie uznanie, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne podlega umniejszeniu o kwotę tego dofinansowania;

5. art. 83 ust.1 pkt3 w zw. z art.18 ust.1 , art.20 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2005r. nr 205 poz.1585ze zm.) polegające na ustaleniu wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, ubezpieczenia chorobowe oraz wypadkowe z pominięciem przepisów art.8 ust.2 w zw. z art.2 pkt 1 ustawy o ZFŚS, §2 pkt 19 rozporządzenia w sprawie zasad ustalania podstawy wymiaru składek oraz art.81 ust.1 i ust.6 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej;

6. art.68 ust.1 pkt1 i art.83 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez uznanie, że przepisy te zezwalają organowi rentowemu na kontrolowanie regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i wydawanie decyzji administracyjnych określających przychód od wymiaru składek i ich pobór bez uprzedniego wyeliminowania z obrotu prawnego regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych;

7. art.83 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych polegające na uznaniu, że Sąd rozpoznając odwołanie od decyzji ZUS nie ma obowiązku kontroli uchybień prawno procesowych popełnionych przez organ administracji przy wydaniu tej decyzji.

Apelujący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie, że G. D. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek osiągnął przychód w kwocie 1342,42zł i że stanowi on podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne,

2. zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych w postępowaniu apelacyjnym i za I instancję.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Postawienie w apelacji jedynie zarzutu obrazy prawa materialnego oznacza, że odwołujący nie kwestionuje ustaleń faktycznych Sądu I instancji, ani też dokonanej przez ten Sąd oceny dowodów zgodnie z normą art.233§1 k.p.c.

Powyższe pozwala Sądowi Apelacyjnemu przyjąć te ustalenia za własne, bez potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania.

Stan faktyczny sprawy jest zatem bezsporny, a spór dotyczy wyłącznie interpretacji przepisów prawa.

Podstawowym aktem prawnym regulującym kwestię ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne jest ustawa z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009r.nr 205 poz. 1585 ze zm.), a w dalszej kolejności rozporządzenie wydane na podstawie delegacji zawartej w tej ustawie.

Sporna kwestia dotyczy przede wszystkim art.18 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych formułującego ogólną zasadę, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych. Powyższe wynika z treści art. 4 ust.9 powołanej ustawy.

Z mocy delegacji zawartej w art.21 ustawy systemowej obowiązuje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. W §2 ust. 1 powyższego rozporządzenia wymieniono przychody, które nie stanowią podstawy wymiaru składek, w tym, w punkcie 19 świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

Podkreślić należy, że to pracodawca gospodaruje środkami funduszu, dokonuje podziału środków funduszu na poszczególne rodzaje działalności socjalnej i przyznaje poszczególnym uprawnionym świadczenia finansowe z funduszu na zasadach określonych w regulaminie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Z funduszu mogą być finansowane tylko te rodzaje działalności socjalnej, które są objęte ustawową definicją pojęcia „działalność socjalna”. Swoboda regulacji w regulaminie zasad przyznawania indywidualnych świadczeń jest ograniczona ustanowioną przez ustawodawcę w art.8 ust.1 ustawy ogólną zasadą, że przyznawanie tych świadczeń ma być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu.

Fundusz świadczeń socjalnych jest instytucją prawną, która ma łagodzić różnice w poziomie życia pracowników i ich rodzin. Jest on wyrazem funkcji społecznej zakładu pracy, zaś jego adresatami są zwłaszcza rodziny o najniższych dochodach.

Oznacza to, co należy uwzględnić w zakładowych regulaminach świadczeń socjalnych, że przyznawanie ulgowych świadczeń i wysokość dopłat z funduszu powinno być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z funduszu. Przy ocenie sytuacji materialnej pracownika należy brać pod uwagę dochody pracownika osiągnięte poza zakładem pracy, a także dochody członków rodziny, pozostających we wspólnym gospodarstwie z pracownikiem.

Odnosząc się do kwestii dofinansowania do urlopu wypoczynkowego w latach 2010 i 2011 należy podzielić pogląd Sądu I instancji, że świadczenia te zostały wypłacone pracownikom przez pracodawcę z pominięciem zapisów obowiązującego regulaminu ZFŚS.

Sąd I instancji trafnie powołał utrwalone już stanowisko judykatury, które wskazuje, że pomoc z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych musi być uzależniona od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracownika. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 września 2009r. (syg.akt IUK 121/09) podkreślił, że „nawet regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie może zmienić tej zasady”.

Zatem zarzut apelującego, że uzasadnione było wyłączenie z podstawy wymiaru składek kwot wypłaconych zainteresowanemu jako dofinansowanie do urlopu wypoczynkowego, gdyż od dnia 14 kwietnia 2009r. obowiązywał u płatnika składek zapis w regulaminie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych (§7 ust.1 i 2), który uzależniał wysokość wypłaconego świadczenia od wynagrodzenia zasadniczego pracownika, należy uznać za chybiony.

Kryterium „wysokości wynagrodzenia zasadniczego pracownika”, które zostało zawarte w § 7 Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (...) Inspektora Nadzoru Budowlanego w P. ponad wszelką wątpliwość nie spełnia warunków określonych w art. 8 ust.2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Nie uwzględnia ono bowiem innych okoliczności, jak stan liczebny rodziny, jej łączne dochody, indywidualnej sytuacji zdrowotnej członków rodziny etc., tym samym nie wyczerpuje normy zawartej w art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o z.f.ś.s.

Stąd świadczenie wypłacone przez pracodawcę z pominięciem wymienionej podstawowej zasady nie może być oceniane w sensie prawnym jako świadczenie socjalne, a tym samym nie może korzystać z uprawnień przyznawanych tym świadczeniom przez system ubezpieczeń społecznych.

Podsumowując, pomoc z funduszu może być dokonywana jedynie wówczas, gdy uzależnia się jej przyznanie od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracownika.

W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie wystąpiła, zatem dofinansowanie do wczasów wypłacone zainteresowanemu należy uznać za przychód w rozumieniu art.12 ust.1 ustawy z dnain26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, który to przychód stanowi podstawę wymiaru składek (art.18 ust.1 ustawy z 13.10.1998r. o s.u.s. w zw. z §1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. oraz art.81 ust.1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych). Nie zachodzi tu zatem wyłączenie przewidziane w §ust.1 pkt 19 rozporządzenia.

Także nieuprawniony jest zarzut naruszenia art. 68 ust.1 pkt1 i art.83 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez kontrolowanie regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych i wydawanie decyzji określających przychód od wymiaru składek bez uprzedniego wyeliminowania z obrotu prawnego regulaminu ZFŚS.

Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje w tym zakresie stanowisko zaprezentowane przez Sąd I instancji. W myśl art. 68 ustawy systemie ubezpieczeń społecznych Zakład Ubezpieczeń Społecznych zajmuje się między innymi wymierzaniem i pobieraniem składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych świadczeń Pracowniczych, prowadzeniem rozliczeń z płatnikami składek z tytułu należnych składek i wypłacanych przez nich świadczeń podlegających finansowaniu z funduszy ubezpieczeń społecznych lub innych źródeł oraz prowadzeniem indywidualnych kont ubezpieczonych i kont płatników składek. Niewątpliwie w tym kontekście należy podkreślić, że organ rentowy może zakwestionować podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne (Komentarz pod red. B. Gudowskiej, J.Strusińskiej- Żukowskiej- Ustawy ubezpieczeń społecznych, W-wa 2011 str.699). Nietrafny jest zatem zarzut apelującego, że uprawnienia kontrolne organu rentowego powinny sprowadzać się do ustalenia, czy istnieje w regulaminie podstawa do sfinansowania świadczenia urlopowego oraz sprawdzenia czy środki rzeczywiście pochodzą z funduszu świadczeń socjalnych.

Takie ograniczenia wypaczyłyby rolę kontrolną organu rentowego, albowiem uniemożliwiłyby korektę podstawy wymiaru składek mimo że płatnik przy ich ustalaniu dopuszczałby się działań sprzecznych z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzał do obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uznał zaskarżony wyrok za trafny i nie naruszający przepisów prawa materialnego, a tym samym apelacja z mocy art.385 k.p.c. podlega oddaleniu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 12ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163 poz. 1349 ze zm.)

/SSA Iwona Niewiadowska-Patzer/ /SSA Marek Borkiewicz/ /SSA Ewa Cyran/